СЕРПЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№16 (1154)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ ПЕРЦЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Портрет байдужого.

ХТО НА ДРОТІ?

— Алло, Радехів? Дівчатка, ви мене чуєте, бо я вас — ні. Алло! Певно, і мене не чують. Радехів, алло, Радехів... Міжміська! Дайте мені Київ. Звідки дзвоню? Зі Львова. Київ? Дайте Радехів Львівської області. Алло, Радехів? Хух, нарешті...

Цей анекдот, як мовиться, з життя. Щоправда, замість Києва можна назвати якесь інше поважне місто. Приміром, Гомель, П'ятихатки, Токіо. Все залежить від обізнаності оповідача з географією. Але Радехів бажано залишити недоторканим. Без нього оповідка втрачає свою життєвість.

Я до того, що техніка часом викидає найнеймовірніші коники. Особливо та техніка, котра покликана видобувати з себе дзвін. Про будильники взагалі язик не повертається говорити — всім відомий їхній підлий характер. Менш ганебно поводять себе дверні електродзвінки. Якщо о першій ночі у вашій квартирі почувся меланхолійний арфовий акорд, так це таки о першій, а не о сьомій вечора додому з додаткових занять із малювання повернувся ваш синок, славний і здібний третьокласник. Обману тут бути не може — електродзвінок не дзвонить пізніше, ніж хтось прийшов. У мене був один (його подарували на новосілля), який дзвонив лише раз на рік, коли приходила весна. Але знову-таки — не пізніше і не раніше. Роками всі марно тиснули його кирпу, але щовесни — бамц! — у моїх покоях дзвенить. Хапаюся за серце, виходжу за поріг — нікого. Потім придивляюся уважніше до дзвінка, а на ньому муха сидить. Перезимувала цокотуха, ожила.

А от телефон — до дідька загадковий винахід. Особливо в умовах Радехівського району. Якщо переглянути підшивки районної газети «Зоря комунізму» за останні кілька років, то побачиш, що телефонному незв'язку присвячено чимало шпальт. В одній замітці читаєш, що робітники Стоянівського цегельного заводу називають телефонний апарат в одних випадках сплячим котом, в інших — мороженою рибою. А ось у черговому фейлетоні мовиться, що на Вузлівському спиртозаводі у телефонних трубках — «ні слуху, ні духу».

Масу різних метафор, порівнянь, алегорій викликає тут до життя такий собі телефонний апарат, який на інших широтах хіба що дратує своїми безкінечними дзвінками. Телефонові присвячують свої байки початківці, а скільки прозових скарг плодить він на світ божий! Ось одна з них. Її написав до редакції ветеринарний фельдшер колгоспу імені Фрунзе Михайло Іванович Бойко. «Кілька років тому,— пише він,— у нашому колгоспі проводили до осель спеціалістів сільського господарства телефонний зв'язок. Було встановлено телефон і в моєму домі. Раділи йому не тільки члени сім'ї, але й сусіди. Мені ж особисто він був найбільш потрібен: часто викликають у будь-яку пору доби до хворих тварин».

Однак, зазначає сумно фельдшер, телефон працює лише подеколи. Першої шкоди завдали зв'язку тоді, коли екскаватором перервали у землі кабель. Звернувся Михайло Іванович до начальника Радехівського райвузла зв'язку О. В. Пелешка і начальника дільниці І. М. Підлужевича, а вони в один голос: не треба нервувати, мовляв, бо то є дрібні дрібниці. Скоро набридне слухати ті слухавки, затулятимеш вуха ватою. І майже мали рацію. Приїхали монтери, з'єднали обірвані кінці кабелю, але оскільки ні в кого з цих фахівців не виявилося ізоляційної стрічки, то кинули вони той дріт у траншею без ізоляції та й загорнули бульдозером. Після цього Михайло Іванович справді з'їздив до аптеки по вату: з телефонної трубки линув такий потужний тріск і грім, ніби фельдшер був зв'язаний прямим проводом із градобійними хмарами. Часом крізь розряди примарно вчувався чийсь лемент, але розібрати, хто про що волає і кому чого бракує, за такої стихії було неможливо.

Минулого літа один з телефонних фахівців порадив покласти хрест на закопаному кабелі, а натомість поставити стовпи і зробити, як у добру і мудру давнину, повітряну проводку. Стовпів, зрозуміло, фахівець не дав. Але то дрібні дрібниці. Купив фельдшер шість стовпів, разом із сусідами обтесав їх, обсмолив, закопав та й знову нумо слухати. І таки файно чув попервах. Але потім знову пішов безугавний тріск. «Не судилося, мабуть »,— подумки підбив підсумки фельдшер.

Але не буває такої дрібниці, щоб вона не була дрібною. Олексій Васильович Пелешок і довірена йому служба не по телефону (бо нічого не чути), а з ока на око підтримали фельдшера, який вже був зовсім занепав. Обіцяли щось там полагодити, а ще щось перевірити і доуточнити. Бо вони не є якимись глухими нелюдами та й Михайла Івановича мають за шановну одиницю. Обмін такими думками відбувся напередодні котрогось із всенародних свят, коли Михайло Іванович хотів когось вітати по телефону та й сам чекав доброго слова.

Зобов'язання радехівських зв'язківців не розійшлося з ділом: три дні і стільки ж ночей у будинку Бойка діяв телефон, дзвонив і господар, дзвонили й до нього. Але за цей досить обмежений час фельдшер, зрозуміло, не встиг зробити всіх дзвінків, необхідних, як мовиться, до кінця життя. Виникає потреба користуватися телефоном і нині, але...

— Алло, Радехів? Радехів, ви мене чуєте?

Це вже я дзвоню у Радехівський райвузол зв'язку, шукаю начальника тов. Пелешка, але він десь відлучився. До телефону підійшов начальник дільниці тов. Підлужевич. Я його добре чую, але він мене, з деяких ознак,— ні. Довго розповідаю про причини, які спонукали мене шукати розмови з ним, запитую, коли, нарешті, налагодиться у Радехові зв'язок, але Іван Михайлович на другому кінці сходить на силах і допитується, чого треба і хто на дроті. Нарешті вигукує:

— Майстровський? А хто ви такий?

Оскільки начальник дільниці так і не збагнув за першим разом суті нашої телефонної розмови і мого прізвища, то я письмово повідомляю йому:

За дорученням «Перця»
В. ПАЛЬЦУН.

Баран і голуби штани

ЗА СХІДНИМИ МОТИВАМИ

Якийсь злодюга — сущий сатана,—
Украв у Насреддіна барана.
Дружина в плач, а Насреддін — у крик:
— Пропала вовна і пропав шашлик!..
Та хтось обом тихенько доповів,
Що злодій барана на продаж вів;
І злодій — щоб не сплутали вони,—
У голубі одягнутий штани.
Спішать на ринок жінка й Насреддін.
— Де злодій? Покажіть його, де він?
— Он злодій. Вже продав він барана
Й стоїть — щербет з халвою намина.
— Біжи,— дружина просить,— і хапай!
А Насреддін шепоче їй: — Стривай.
Ну, прибіжу я, уяви сама:
А барана ж однаково нема.
Та й гроші — хоч і зчиниш тарарам,—
Злодюга не віддасть, напевно, нам.
Тому ти, жінко, тут на місці стій,
А я — он до колодязя мерщій...
І раптом лине крик у всі кінці —
Біжать на нього дервіші й купці,
І гончарі, і носії води...
І злодій чимскоріш помчав туди —
Отой пролаза в голубих штанах,
Відомий «фахівець» по баранах.
Тим часом Насреддін кричав-ридав:
— О люди, гаманець в колодязь впав!
Здобуде хто його, кляняся вам,
Одразу голубі штани я дам!..
Ще й голос Насреддіна не затих,
Як злодій розштовхав хутенько всіх,
В колодязь устромив нахабний ніс,
Негайно скинув одяг і поліз...
А Насреддін штани його узяв,
И під погляди здивовані роззяв
Дістав звідтіль гаман і жінці: — На,
Це маємо платню за барана.
На плечі скинув голубі штани,
Й пішли собі із жінкою вони.
А люди здійняли услід їм крик:
— Як, без штанів лишиться чоловік?!
І чуються вже й інші голоси:
— Ти ж клявся — голубі штани даси!
— Звичайно, дам,— всміхнувся Насреддін,—
Хай голяком до мене чеше він.
Куди й до кого — злодіяка зна:
До того, в кого вкрав він барана.

Іван НЕМИРОВИЧ.

НЕ НА ТІЙ ВИСОТІ

Мал А. АРУТЮНЯНЦА

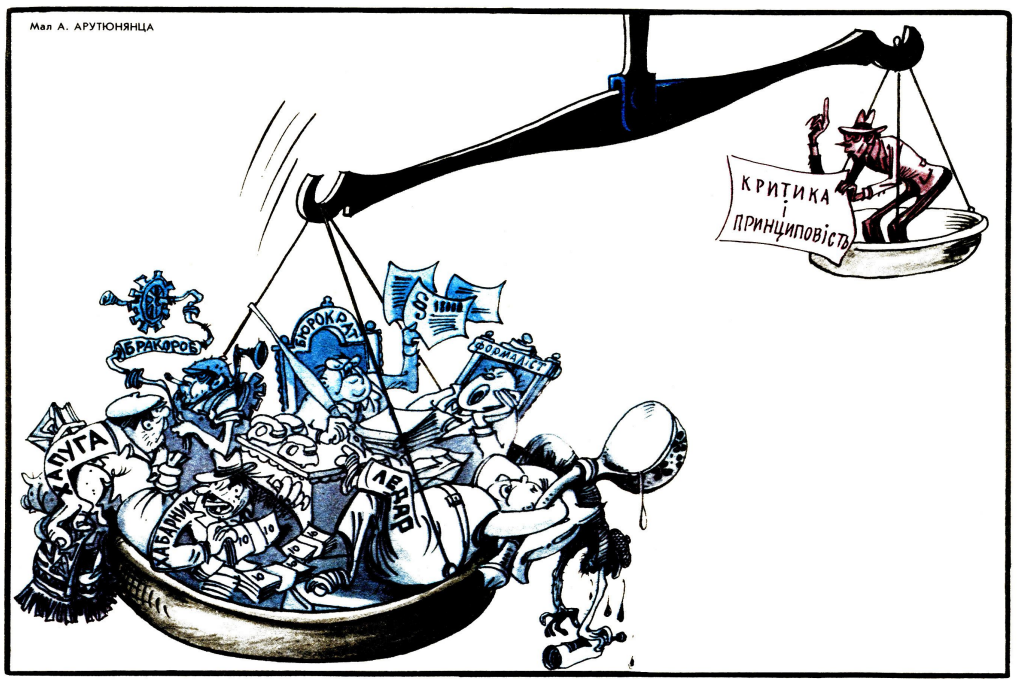

— Піднімемо на ще вищий рівень критику і принциповість у нашому відомстві!

Телеграфне агентство Перця

СЯЄ ФАРБА НА ПІДЛОЗІ...

Завжди свіжопофарбована підлога в будинку В. А. Дзиковського — мешканця села Дубівців Тернопільського району на Тернопільщині. Фарба, якою він покрив підлогу в кімнатах, випущена Дрогобицьким заводом побутової хімії (марка МА-25) і має властивість ніколи не висихати. Отож В. А. Дзиковському із сім'єю 9 чоловік доводиться жити в кухні та коридорі, але зате він з гордістю демонструє сусідам постійно свіжу фарбу на підлозі

МУЖНІСТЬ СІЛЬСЬКИХ ЗВ'ЯЗКІВЦІВ

ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Днями в обласному управлінні зв'язку відзначали кращих зв'язківців. Зокрема, цінні подарунки були вручені усім без винятку працівникам відділення зв'язку села Рудівки Прилуцького району — за мужність і відданість, виявлені при виконанні службових обов'язків.

— Підстава для відзначення сформульована правильно,— пояснили кореспондентові ТАП керівники облуправління,— бачте, приміщення відділення зв'язку в такому стані, що далеко не кожен відважиться зайти в нього. А товариші працюють тут з ранку і до вечора.

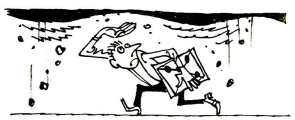

ПРОСТО І ЗРУЧНО

Власкор ТАП повідомляє з Луцька:

Жителі міста не раз звертались до комунальників із скаргами на перебої у подачі до їхніх квартир гарячої води. У цьому плані дуже пощастило мешканцям будинку № 18-А по проспекту К. Маркса: уже сім років з усіх водорозбірних кранів і навіть із туалетних бачків там тече виключно гаряча вода. Якщо ж пожильцям потрібна холодна, то вони набирають окріп у відра, виставляють на балкони, і за якийсь час він остуджується. Просто і зручно!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А у вас випадково немає розподільчого валу до «Жигулів»!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть: поспішиш — людей насмішиш. Дуже поспішали будівельники пересувної мехколони № 220 тресту «Хмельницькжільбуд» здати 134-квартирний будинок у місті Шепетівці. Так поспішали, що здали його з численними недоробками. А мешканцям було не до сміху: у їхніх квартирах не працювала сантехніка, не було води, газу. Не кажучи вже про те, що на подвір'ї залишили стільки будівельного сміття, що через нього ні пройти, ні проїхати. Про це розповідалося в замітці «Увага, увага!», опублікованій у «Перці» № 5.

Заступник голови виконкому Хмельницької обласної ради Ю. Г. Полевничий повідомив редакцію, що за численні недоробки, виявлені у цьому будинку, виконроба ПМК-220 Кирилюка Я. Л. з посади звільнено і з членів КПРС виключено. Нині будинок газифіковано, налагоджено водопостачання. Проведено й роботи по упорядкуванню та озелененню навколишньої території.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Рятуйте, людоньки добрі!

Кажуть, що вовкам тепер у лісі непереливки. Перевелися хащі, зникли нетрі. Де отому бідолашному вовкові ховатися? Лігво нещасному де робити? Чи радилися вони між собою, чи інстинкт самозбереження підказав, тільки подалися сірі з лісів. І не кудись далеко, а на деякі колгоспні та радгоспні землі.

Коли як слід розібратись, то нічого у тому дивного і немає. Бо давно чи недавно, але у Харківській області з якогось доброго дива раптом почали культивувати... бур'яни. Еге ж, оті самі лободу, щирицю, будяки, різні осоти та буркун з вівсюгом. Та такі хороші, дебелі, що не скрізь подібні й побачиш. То ж і не дивно, що вовки облюбували оті дикі зарості.

Подейкують, що якось один мисливець потрапив до Великобурлуцького району. Поки лісом швендяв, то воно й нічого. Звично. А як вийшов до колгоспних ланів, то тут уже йому не до жартів стало. Про дичину через годину забув, через дві, кажуть, і рушницю десь посіяв. А там уже й почав кричати: «Рятуйте, людоньки добрі! Загину в цих преріях!» Насилу видерся. Та — на попутну машину. Та — до Харкова. В обласне управління сільського господарства, до самого заступника начальника Валентина Миколайовича Бузова. Так, мовляв, і так. Що ж це робиться? Ледь богові душу не віддав у бур'янах! Якщо так і далі піде, то скоро на Харківщині бозна-які доісторичні істоти розведуться. Якісь там птеродактилі чи динозаври.

Валентин Миколайович у динозаврів, зрозуміло, вірив мало. Що ж до птеродактилів та інших допотопних страховиськ його також брали сумніви. Адже він людина вельми сучасна і страшенно ділова. До того ж відзначається неабиякими здібностями у справах рекультивації, культуртехніки і взагалі боротьби з бур'янами.

— А ви в інших районах бували? — поспівчувавши, запитав мисливця.— Отож. Якби побували, то не піднімали б отакенного тарараму. Хіба ж у Великобурлуцькому бур'яни?

Безумовно, тут заступник начальника облсільгоспуправління мав абсолютну рацію. Якщо з великобурлуцьких бур'янів так-сяк видертися живим на волю ще якось можна, то з дрімучих зелених хащів, що полонили, скажімо, Краснокутський район, навряд комусь вдасться виплутатись.

— Сушимо ми над цим голови. Це просто якась напасть,— погоджується начальник відділу земельних фондів Юрій Іванович Ніс. — Правда, «вирощувати» бур'яни нам дуже допомагають різні сторонні організації. Зокрема, геологи...

Прекрасні розсадники капосного зілля залишили після себе спеціалісти Харківської геологорозвідувальної експедиції тресту «Полтавнафтагазгеологія» на землях колгоспу імені Куйбишева Краснокутського району. Вони як у 1981 році закінчили довбати та свердлити колгоспну землю, так ще й до цього часу понад 6 гектарів до пуття не привели. Не те що рекультивацію зробити, а й навіть металобрухт, залізні труби, бетонні фундаменти, хімреагенти не спромоглися прибрати. Зрозуміло, що всі оті 6 га відразу щедро засіялись бур'янами. Картина вийшла така, що й справді, чого доброго, якийсь бронтозавр на покинутих свердловинах вилупиться.

Не відстають від колег і фахівці Красноградської експедиції глибокого буріння. Майже одним рипом зіпсували ледь не 10 гектарів орних земель радгоспу «Муравський». Покопирсалися там, подовбали земельку, а про те, що вона має державі хлібець давати, напріч забули. І знову полонили землю лобода та будяки.

Працівники обласного управління сільського господарства всіма наявними засобами борються з такими неподобствами. Самих лише планів мають стільки, що й у добру торбу не вбереш. До того активно все оте пишеться та переписується, що інколи часу не вистачає оглянути бодай одним оком власні землі. А що ж, мовляв, на них робиться?

Скажімо, як у колгоспах і радгоспах використовуються ті території, де колись були свинарники та корівники, різні загони та ферми? Скільки центнерів пшениці чи кукурудзи отам на круг виходить?

Аби не дуже метушилися у пошуках такої цифри спеціалісти обласного управління, підкажемо, що на сьогодні у Харківській області налічується 1071 гектар земель, на яких розміщені давно покинуті, напівзруйновані господарські споруди. А коли сюди додати ще й 4327 га, зайняті чагарниками, занедбаними неперспективними садками, нікому не потрібними клаптями лісосмуг, то тієї землі вже на чималенький колгосп вистачить. А бур'янів у тих чагарниках і лісосмугах стільки, що насіння з них вистачить засіяти усю Харківську область. Ще й сусідам дещо залишиться. Просто тобі суцільні плантації. Та добірного. Та родючого ж, паразита.

Кажуть, що чи то в Кегичівському, чи то в Лозівському районі нову пісню народ співає. Власне, мелодія стара та й слова давно відомі. Одне лише словечко замінили. На самому початку. І звучить тепер ця пісня так: «За бур'яном нічого не видно...». Далі все по тексту.

На Харківщині таки справді за бур'янами інколи і колгоспного лану не побачиш. Бо таке бадилиння вимахує, що аж ген-ген. Особливо на покинутих присадибних ділянках. Серед колишніх садків вишневих, над якими вже багато років жоден хрущ не гуде. Таких осиротілих ділянок в області аж 4618 гектарів. Гинуть ті гектари, забур'янюються, перетворюються на смітники і, слово честі, ось-ось вовки звідти завиють.

От давайте тепер і підрахуємо. Тут клаптик та там клаптик — і набігає, не мало, не багато, 10 тисяч гектарів із чималим гаком. Ото скільки земельки на Харківщині знаходиться у занедбаному стані.

І то тільки на Харківщині. А як порахувати по інших областях та перемножити ті гектари на центнери пшениці, ячменю чи жита, котрі мали б вродити тут замість бур'янів, то, їй-богу, аж закричати хочеться, як отой мисливець: «Рятуйте, людоньки добрі! Землі родючі рятуйте!»

Від поганих господарів.

І. ЛАГОЗА.

Харківська обл.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Посилка з сюрпризом.

Прорахунок

Уранці водія начальник лає:
— Учора ти завіявся кудись,
Мені ж на збори довелось трамваєм
Годину з пересадками трястись!
— А мусите,— той каже,— вибачати,
Бо ваш тут власний прорахунок є:
Навіщо збори в день той призначати,
Коли дружина їде в ательє!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

Плакат художника А. АНДРЕЄВА
(Видавництво «Плакат», м. Москва)

Як нехлюям би загадати
з усіх вибоїн, тріщин, ям,
які вони лишили нам,
усе гарненько позбирати,
що ми втрачаємо на них,
на їхніх трасах тих страшних,—
по картоплині, по зернині,—
не ті були б дороги нині!

ВАРТА

ГУМОРЕСКА

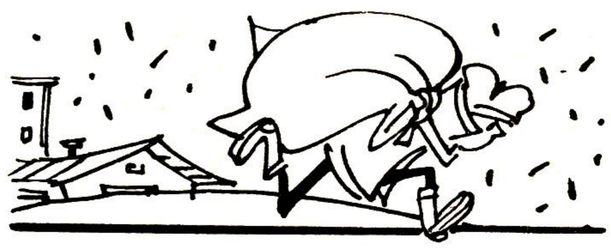

Онуфрій глибше втягнув голову у піднятий комір кожуха і чіпко пильнував головний вхід до ферми. Морозець міцнішав, знімалась поземка, і в примарному видиві ночі запросто можна провартуватися, пропустити когось через об'єкт.

Прогавиш на якусь хвильку, нічний гість може минути його пост і вийти на Сидора, що біля силосних ям. Той теж у недільну ніч сторожує на всі двоє, не пропустить візитера. А спіймає — не відчепиться.

Якщо й Сидора обійде, то он ще, біля кагатів, Терешко чапіє. Тому до входу далеченько, то сидить прямо на буряках, під ліхтарем, щоб здаля було видко. Щоб відразу на ціль вийти.

Онуфрій похукав у долоні, потім засунув руки у широкі рукави. Бісова варта... Морозець пробирався й через биті валянки. Треба було б розім'ятися, оббігти разів з п'ять навкруг комірчини, кров у жилах розігнати. Але ж відведи очі, не важко й прогавити когось з допитливих, що підкрадеться до ферми. Пропустить — перший взирить ціль Сидір. Йому й карти в руки.

На крайній випадок, зрештою, можна було б зачинитися у комірчині, в теплі та тиші дрімонути до самого ранку. Але ж хіба то вже, скажіть мені на совість, сторожування?

«Не ті раніше часи були,— кволо мислив Онуфрій.— Колись сторожування, то таки було сторожування: скільки усіляких ласих на легке добро прибивалося до ферм. А теперечки так собі — для ока повиставляли на пости».

Сторож Онуфрій ще з півгодини напружено, до сверблячки, вдивлявся у темряву, на головний вхід фермського містечка. Вхід осиротів, тільки збайдужіло брязкала на вітрі металева вертушка. Затим сплюнув, підхопив наготовлений клунок з дертю і, закинувши на плечі, перевальцем посунув на вихід.

— Що за народ пішов! — лаявся старий.— Навіть у неділю ніякий дурень на ферму не загляне. Мусиш сам когось шукати та клунок на пляшку вимінювати...

Іван КИДРУК.

м. Володимирець
Рівненської області.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Пригоди БАШМАКИ

От скажіть, друзі: що може бути простішого, аніж найпростіші речі? Приміром, такі, як запалити сірника чи скип'ятити чайник води? Авжеж, нічого.

Та виявляється, є люди, котрі примудряються навіть із простенької речі зробити щось надзвичайно складне. Між іншим, так це сталося і з башмаками гумовими, що їх виробляє Білоцерківський завод гумотехнічних виробів.

Для неавтолюбителів поясню, що білоцерківські башмаки — це не ті «башмаки», що взуваються на ноги. Це — всього лише шматки гуми, які підкладають під колеса автомобіля, аби під час стоянки він самотужки нікуди не покотився. Отже, як легко збагнути, нічого складного, а тим паче незрозумілого тут немає.

Аж ні! На думку заводчан-гумовиків, не так уже все й просто. У цьому переконуєшся, коли знайомишся з великоформатною заводською інструкцією.

Ну, передовсім, вона застерігає, що користуватися башмаками можна лише на свіжому повітрі. Чому саме так — годі й гадати. Принаймні, я сам, скільки не принюхувався, так і не виявив у запахові гуми чогось незвичайного, що заважало б використовувати ті башмаки, скажімо, у гаражі.

Але справжнє для себе відкриття я зробив, прочитавши наступний пункт інструкції. Виявляється, «особливістю даних башмаків є те, що під час зберігання у багажнику вони не псують поверхні предметів, які стикаються, а також не підвладні корозії».

Дочитавши останній рядок, я про всяк випадок зазирнув до шкільних підручників. Можливо, за той час, відколи я закінчив школу, гума справді набула властивостей металу і стала «підвладна корозії»? Але, на моє превелике здивування, усе в тих підручниках лишилося, як і було: гума так і зосталася гумою.

Проте це ще не все. З подальших пунктів інструкції я дізнався, що у комплект поставки входять «два башмаки гумових з ручкою та одна інструкція». Заразом ознайомився й з тим, як слід готувати башмаки до «роботи». Як не дивно, але це значно складніше, аніж я гадав. Бо ж перед тим, як підкласти башмак під колесо автомобіля, «майданчик дороги» мусить бути очищеним від снігу та криги.

Подібні істини відкрив я для себе й у розділі, що стосується елементарної техніки безпеки, і які знає навіть найнедосвідченіший автолюбитель. А ще дізнався я про строк гарантії на башмаки, а також те, що ціна їх становить три карбованці і що ВТК ставить на них свій штамп (хоча всі ці дані продубльовано і в упаковочному листку, який теж додається до башмаків).

Оскільки ж у заключному пункті інструкції адміністрація Білоцерківського заводу гумотехнічних виробів просить усіх покупців висловити свої «зауваження та побажання щодо якості башмаків гумових», то, природно, від цієї спокуси не втримався і я.

Звичайно, претензій до самих башмаків у мене — ніяких. Не розумію лише одного: ну, навіщо керівникам заводу знадобилося на подібні інструкції витрачати сотні кілограмів дорогоцінного паперу, коли ніякої премудрості у тих «башмаках гумових» просто-таки немає.

Ю. ІЩЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

— Не змотаєшся у темпі в гастроном!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

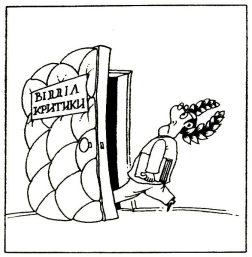

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

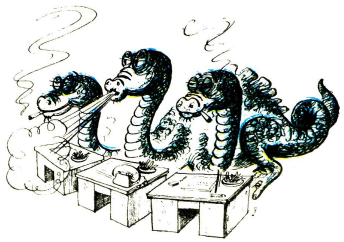

На трьох ставках.

Без слів.

Мал. В. НАБЕРЕЖНИХ

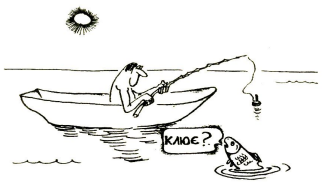

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Без слів.

— Ви знаєте, як співають у селі Болотниці Народицького району? — запитали мене відповідальні працівники Житомирського обласного управління культури.

— Не знаю.

— А в селі Калинівці Лугинського району?

— Не чув.

— То, може, бачили, який Будинок культури споруджено в селі Красилівці Овруцького району?

— Не бачив.

— А вам відомо, які кадри культосвітніх працівників для села готує наше училище?

— Не зовсім...

— То ж то й воно. А фейлетон збираєтеся писати.

Що ж, побував я у селі Болотниці. Сказати, що там співають гарно,— мало. Прекрасно, незрівнянно співають! Співають змішаним хором у тридцять голосів.

Чудово співає і хор-ланка села Калинівки.

Найвищої похвали заслуговує новоспоруджений Будинок культури у селі Красилівці, а головне — робота, яка в ньому проводиться під керівництвом справжнього ентузіаста художньої самодіяльності Івана Дмитровича Антонюка — незмінного, впродовж двадцяти восьми років, директора цього закладу. І кадри, як бачимо, є у клубній системі. Та ще й які!

Ото наслухавшись і надивившись усього того, завернути б мені голоблі до Києва. Так ні, захотілося побачити й почути ще більше.

Побачив. Почув.

Проїжджаючи через село Рудню Овруцького району, угледів край шляху доісторичну споруду з вивіскою «КЛУБ». Літери — аршинні. Прикріплено вивіску не на фасаді, а на глухій стіні, оберненій до шосе...

— Дістається мені через цю вивіску від районного начальства,— розповідає завідуючий клубом Петро Йосипович Цалко.— Ти, кажуть, навмисне це зробив, щоб усі на клуб увагу звертали. І воно, якщо по-чесному, то таки навмисне...

Виявляється, що звичайну дерев'яну хату, в якій оце міститься клуб, збудовано ще... 1890 року. Майже сто років тому! Десятки разів її кілками і стовпами підпирано, стільки ж разів латано-перелатано. І от «неслухняний» Петро Йосипович має великі неприємності від районного начальства — за ту вивіску. І разом з тим не втрачає надії, що комусь із того начальства зробиться соромно, і, зрештою, прозвучить команда: будувати новий клуб. Поки що ж команди не чути.

Ніхто не чув такої команди і в селах Закриниччя та Мокре Баранівського району, в селі Віленці Коростишівського району, де «вогнища культури» давно навіть не чадять, а приміщення забиті намертво «по причині їх аварійності». Не чути, ясна річ, там і співу — ні хорового, ні вокального, ні дуетом...

Зате чути голосні заяви відповідальних працівників обласного управління культури про грандіозні успіхи в галузі культурно-масової роботи на селі. В тім числі і в підготовці кадрів, які готує Житомирське культосвітнє училище.

Однак досить звернутися до статистики, як одразу видно, хто правду каже, а хто лукавить. А вона, статистика, така: у Народицькому районі з сорока одного завідуючого сільськими клубами спеціальну освіту мають лише вісім, у Коростишівському — чотири з сорока семи. У Баранівському лише 28 процентів клубних працівників дипломовані, а в найбільш «благополучному» районі — Новоград-Волинському — сорок один.

У чому ж причина такого кричущого дефіциту? Причин, як з'ясувалося, багато. Одна з них, до того ж вельми суттєва, коли не вирішальна: не хочуть їхати на село випускники-городяни, зокрема, жителі Житомира (їх у цьому навчальному закладі багатенько!). Хоч криком кричи — не хочуть. І чимало з них не їдуть. Та що характерно — жодного разу ні училище, ні обласне управління культури не спромоглися на рішуче діяння, щоб покласти край вищезазначеній «самодіяльності»: хочу — їду за призначенням, не хочу — не їду.

Отож і виходить, що за звітами з підготовкою клубних кадрів для села — повний ажур, а насправді тим ажуром і не пахне.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А до тих, хто запізнюється, яких заходів вживаєте!
— Ставимо галочки!

БУЧНЕ ВЕСІЛЛЯ

Такого не бачило наше село:
Гостей на весіллі три сотні було,
І випито стільки горілки та пива,
Що гигнув би хтось — не було б уже дива.
Зате ж і гуляли ми! Так танцювали —
Неначе була тут ворожа навала:
Весь посуд побили, звалили столи...
А потім співали і знову пили.
Не знаю, чому вже й зчинилася бійка,
Мо' винна у тім язиката Гафійка...
Коли я за бороду дядька поскуб,
У відповідь вибив у мене він зуб,
А потім скажена Орішка-товстуха
У тещі моєї одгризла піввуха,
Тому-то і сталась найбільша біда:
Від мене з весілля втекла молода.

І. ЗЛИВКО.

м. Москва.

ЛАКОНІЗМИ

● *Зовсім темні люди трапляються і серед блондинів.*

● *Очисних споруд для совісті ще, на жаль, не винайдено.*

● *Естрадна співачка відзначалась не так глибоким контральто, як надглибоким декольте.*

● *Анонімна анкета — єдиний нешкідливий жанр анонімної літератури.*

● *І одна ластівка зробить весну, якщо буде вказівка.*

● *У палаті лікарні особливо корисно створити здоровий колектив.*

● *Дачні селища ростуть, неначе гриби, а ось гриби...*

● *Свою позицію «а мені від цього не холодно й не жарко» пояснював хорошою терморегуляцією.*

Юрій ШАНІН.

Коли на вулицях немає чоловіків...

ГУМОРЕСКА

Повертаючись з роботи додому, пропускаю кілька переповнених автобусів. Ну й хай. Зачекаю такого, де б вільні місця були. Ага, ось начебто якраз підходящий. Заходжу, а в ньому, як на замовлення,— самі жінки. І всі чомусь на мене якось дивно поглядають. Як ото на хворого чи трохи недоколиханого у босоногому дитинстві. Деякі співчувають:

— Гей, бабусі, дайте оцьому сердешному, що в беретику, місце між собою. Хай уже з вами їде. А потім його під руки додому проведіть. Аж страшно дивитися на нього...

Затиснутий між бабусями, спантеличений, не помічаю, як миготять зупинки. Виходжу на своїй, ледве відкараскуюсь від жіночої допомоги і ніс до носа зустрічаюся із сусідом-пенсіонером на прізвище Хом'як. Хазяйновитий, скажу вам дід. Він злодійкувато ховає за спину авоську з покупками, винувато каже:

— Ну, влипли ми з тобою, Андрію. Цього нам ніхто і ніколи не подарує!

— Та в чому справа?

— А ти озирнися навколо. Що на вулицях робиться? Отож!

Озираюсь і очам не вірю: на вулицях і в провулках — жодного чоловіка, лише ми з Хом'яком. Навіть хлопчаків не видно. Всюди лише жінки — дівчата, молодиці та бабусі... Отже, щось трапилось. Дуже значне і нагле! Одразу згадалися всі домашні, душу сповнили глобальні тривоги про наслідки землетрусу чи наступу прищельців. Словом, десь і для чогось надзвичайно важливого стали потрібними відразу всі чоловіки. Десь цієї хвилі вирішується доля мікрорайону, а то й планети в цілому, а ти прокрадаєшся рідною вулицею, мов дезертир.

— Ти як хочеш,— каже Хом'як (він, напевне, щось знає),— а я побіг. Мені завтра онукам в очі дивитися і давати пояснення...

Підібрав сусіда черево і підтюпцем — тільки його й бачив!

Приголомшений, підходжу до свого будинку. Бабусі, що на лавках сидять, співчуваюче на мене поглядають, дворовий песик Булька від мене віддертається.

Зовсім спантеличений, невпевнено натискую кнопку дзвінка.

— Нарешті! — зустрічає мене заплакана дружина.— У всіх сусідів чоловіки як чоловіки, глави сімей, а ти замість хвоста у роду нашому! Та проходь швидше, щоб сусіди нашого сорому не бачили! Хлопці, візьміть свого батька-невдаху!

Двоє моїх синів-спортсменів хапають мене під руки, несуть до кімнати, саджають перед телевізором:

— Сиди рівно. Слава богу, тепер всі чоловіки нашої сім'ї на своїх місцях!

...Отож. Моє щастя, що я встиг врятувати фамільну чоловічу гордість. Разом з синами я бачив, як на сьомій хвилині другого тайму наш центрфорвард Копито забив гол у ворота гостей. Значить, є про що завтра поговорити на роботі. Скільки завгодно і не чекаючи перерви.

Костянтин ЛЕМЕШЕВ.

Ти, кажуть, навмисне це зробив, щоб усі на клуб увагу звертали. І воно, якщо по-чесному, то таки навмисне...

Виявляється, що звичайну дерев'яну хату, в якій оце міститься клуб, збудовано ще... 1890 року. Майже сто років тому! Десятки разів її кілками і стовпами підпирано, стільки ж разів латано-перелатано. І от «неслухняний» Петро Йосипович має великі неприємності від районного начальства — за ту вивіску. І разом з тим не втрачає надії, що комусь із того начальства зробиться соромно, і, зрештою, прозвучить команда: будувати новий клуб. Поки що ж команди не чути.

Ніхто не чув такої команди і в селах Закриниччя та Мокре Баранівського району, в селі Віленці Коростишівського району, де «вогнища культури» давно навіть не чадять, а приміщення забиті намертво «по причині їх аварійності». Не чути, ясна річ, там і співу — ні хорового, ні вокального, ні дуетом...

Зате чути голосні заяви відповідальних працівників обласного управління культури про грандіозні успіхи в галузі культурно-масової роботи на селі. В тім числі і в підготовці кадрів, які готує Житомирське культосвітнє училище.

Однак досить звернутися до статистики, як одразу видно, хто правду каже, а хто лукавить. А вона, статистика, така: у Народицькому районі з сорока одного завідуючого сільськими клубами спеціальну освіту мають лише вісім, у Коростишівському — чотири з сорока семи. У Баранівському лише 28 процентів клубних працівників дипломовані, а в найбільш «благополучному» районі — Новоград-Волинському — сорок один.

У чому ж причина такого кричущого дефіциту? Причин, як з'ясувалося, багато. Одна з них, до того ж вельми суттєва, коли не вирішальна: не хочуть їхати на село випускники-городяни, зокрема, житомиряни (їх у цьому навчальному закладі багатенько!). Хоч криком кричи — не хочуть. І чимало з них не їдуть. Та що характерно — жодного разу ні училище, ні обласне управління культури не спромоглися на рішуче діяння, щоб покласти край вищеназваній «самодіяльності»: хочу — їду за призначенням, не хочу — не їду.

Отож і виходить, що за звітами з підготовкою клубних кадрів для села — повний ажур, а насправді тим ажуром і не пахне.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А до тих, хто запізнюється, яких заходів вживаєте!
— Ставимо галочки!

БУЧНЕ ВЕСІЛЛЯ

Такого не бачило наше село:
Гостей на весіллі три сотні було,
І випито стільки горілки та пива,
Що гигнув би хтось — не було б уже дива.
Зате ж і гуляли ми! Так танцювали —
Неначе була тут ворожа навала:
Весь посуд побили, звалили столи...
А потім співали і знову пили.
Не знаю, чому вже й зчинилася бійка,
Мо' винна у тім язиката Гафійка...
Коли я за бороду дядька поскуб,
У відповідь вибив у мене він зуб,
А потім скажена Оришка-товстуха
У тещі моєї одгризла піввуха,
Тому-то і сталась найбільша біда:
Від мене з весілля втекла молода.

м. Москва. **І. ЗЛИВКО.**

Коли на вулицях немає чоловіків...

ГУМОРЕСКА

Повертаючись з роботи додому, пропускаю кілька переповнених автобусів. Ну й хай. Зачекаю такого, де б вільні місця були. Ага, ось начебто якраз підходящий. Заходжу, а в ньому, як на замовлення,— самі жінки. І всі чомусь на мене якось дивно поглядають. Як оте на хворого чи трохи недоколиханого у босоногому дитинстві. Деякі співчувають:

— Гей, бабусі, дайте оцьому сердешному, що в беретику, місце між собою. Хай уже з вами їде. А потім його під руки додому проведіть. Аж страшно дивитися на нього...

Затиснутий між бабусями, спантеличений, не помічаю, як миготять зупинки. Виходжу на своїй, ледве відкараскуюсь від жіночої допомоги і ніс до носа зустрічаюся із сусідом-пенсіонером на прізвище Хом'як. Хазяйновитий, скажу вам дід. Він злодійкувато ховає за спину авоську з покупками, винувато каже:

— Ну, влипли ми з тобою, Андрію. Цього нам ніхто і ніколи не подарує!

— Та в чому справа?

— А ти озирнися навколо. Що на вулицях робиться? Отож!

Озираюсь і очам не вірю: на вулицях і в провулках — жодного чоловіка, лише ми з Хом'яком. Навіть хлопчаків не видно. Всюди лише жінки — дівчата, молодиці та бабусі... Отже, щось трапилось. Дуже значне і нагле! Одразу згадалися всі домашні, душу сповнили глобальні тривоги про наслідки землетрусу чи наступу прибульців. Словом, десь і для чогось надзвичайно важливого стали потрібними відразу всі чоловіки. Десь цієї хвилі вирішується доля мікрорайону, а то й планети в цілому, а ти прокрадаєшся рідною вулицею, мов дезертир.

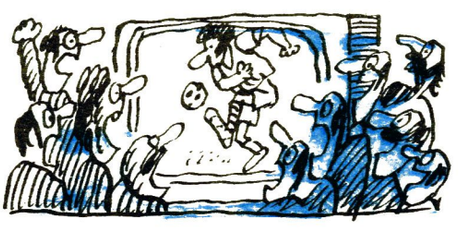

— Ти як хочеш,— каже Хом'як (він, напевне, щось знає),— а я побіг. Мені завтра онукам в очі дивитися і давати пояснення...

Підібрав сусіда черево і підтюпцем — тільки його й бачив!

Приголомшений, підходжу до свого будинку. Бабусі, що на лавках сидять, співчуваюче на мене поглядають, дворовий песик Булька від мене відвертається.

Зовсім спантеличений, невпевнено натискую кнопку дзвінка.

— Нарешті! — зустрічає мене заплакана дружина.— У всіх сусідів чоловіки як чоловіки, глави сімей, а ти замість хвоста у роду нашому! Та проходь швидше, щоб сусіди нашого сорому не бачили! Хлопці, візьміть свого батька-невдаху!

Двоє моїх синів-спортсменів хапають мене під руки, несуть до кімнати, саджають перед телевізором:

— Сиди рівно. Слава богу, тепер всі чоловіки нашої сім'ї на своїх місцях!

...Отож. Моє щастя, що я встиг врятувати фамільну чоловічу гордість. Разом з синами я бачив, як на сьомій хвилині другого тайму наш центрфорвард Копито забив гол у ворота гостей. Значить, є про що завтра поговорити на роботі. Скільки завгодно і не чекаючи перерви.

Костянтин ЛЕМЕШЕВ.

Друге покликання

Відомий композитор, народний артист республіки, лауреат Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка, Олександр Білаш широко знаний як автор пісень «Два кольори», «Ясени», «Сніг на зеленому листі» та ін.

Але в О. Білаша є ще одне покликання — поезія. Він автор віршованих збірок «Мелодія» і «Криниця», де, окрім лірики, вміщено сатиричні та гумористичні твори. Подаємо кілька сатиричних віршів, що мають ввійти до його нової збірки.

«ІСТОРИЧНИЙ»

«Історія цього нам не простить...»
«Історія цього нам не пробачить...»
Ще трохи, і оратор закипить,
Хвилина ще, і він уже заплаче.

Отак була людину понесе —
Осліпне від пихи і вже не бачить;
Чим дужче він історію трясе,
Тим менше сам для неї значить.

ЗВІДКИ ПРИХОДИТЬ НАТХНЕННЯ

Ходить кіт по клавішах роялю,
М'яко подушками лап стає,
Витиска мелодію, що жалю
І душі, і серцю завдає.
Занімів здивований маестро
І притьма накинувсь на папір,
Записав почуте в темпі Presto*
Й вже кота... не випуска надвір.

* Муз. Дуже швидкий темп.

ГОСТРОПЛЕЧИЙ

На конференціях чи зборах,
На з'їзді, пленумі, декаді,
Очей не зводив з фотокора
І позував, як на естраді.

Таке було у нього хобі —
Пролізти в перший ряд і сісти.
А як ніхто не дасть по лобі,
То й далі, до трибуни лізти...

Така собі проста натура
З сором'язливими очима.
Непоказна в миру фігура
Зате... із гострими плечима.

ЗАПАСЛИВИЙ

Завжди боявся мати власну думку,
А для чужих носив чималу сумку.

НЕ ДО ТОГО...

Співак не думає про лаври,
Коли в оркестрі б'ють в литаври.

НЕВДОВОЛЕНИЙ

Його останнім часом катувала туга —
Свою бездарність не прикрив талантом друга.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

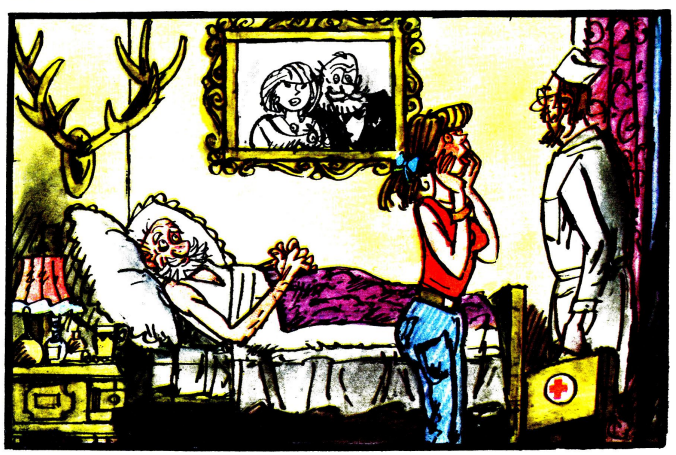

— Не переживайте: думаю, що ваш жених до весілля доживе.

БУКЕТ У БАНКУ

Не знаю, як у кого, а в мене саме слово «банк» викликає глибоку повагу, що межує з душевним тріпотінням. Не кажучи вже безпосередньо про установи, що носять цю назву. Недаремно ж, мабуть, коли хочуть когось переконати в повному ажурі, то кажуть, що у нас, мовляв, усе — як у банку. На що вже, здавалося б, солідне слово «ревізор» (декого воно навіть сну позбавляє), а все-таки — не те. Бо банк — це вам і ревізор, і контролер, і...

Коротше кажучи, в моїй уяві поняття «банк» асоціювалося з еталоном чіткості й непідкупності, який можна було б виставляти у палаті мір та вагів. А тому, коли мені розповіли, що в Голованівському відділенні Держбанку (Кіровоградська область) звила собі кубельце невеличка, але тепла компанія ласих до державного карбованця, і що ця компанія упродовж кількох років натоптувала собі кишені готівкою за допомогою методів, настільки примітивних, що ними давно не користуються, аби не погоріти, навіть далекі від фінансових тонкощів хапуги,— я не повірив. Не в те не повірив, що такої компанії не могло виникнути: у сім'ї, як кажуть, не без виродка. Якось не вкладалося в голові, що в банку, де існує подвійний і потрійний контроль, можуть укорінитися і навіть пишно прорости фінансові махінації.

Та факти — річ уперта. Тим паче, що вони являють собою детальні сповіді головного бухгалтера Голованівського відділення держбанку М. О. Середи, її заступниці Т. П. Калиновської, старшого економіста Л. С. Прокопенко про те, коли, скільки і в який спосіб вони поцупили в державн. Ясно, що відвертість їхня не була викликана щирим і добровільним каяттям, але це, на мою думку, питання другорядне. Важливіше інше: спробувати дослідити, яким вітром занесло в стіни відділення насіння наживи і завдяки яким агротехнічним заходам воно змогло прорости.

Офіційної відповіді на ці запитання поки що нема. Є суха констатація факту, що така-то й така-то змовилася з такою-то й такою-то, робила те-то й те-то, привласнила таку-то й таку-то суму і одержала за це стільки-то й стільки-то. А я, наприклад, ніяк не можу збагнути однієї психологічної, як на мене, речі. Як, усе-таки, зав'язуються подібні знайомства серед незнайомих раніше людей.

Знаю, звичайно, що кажуть, ніби рибак рибака бачить здалека. Недавно читав, приміром, що одна вівчарка знайшла свого господаря, подолавши шлях у кілька тисяч кілометрів. Але ж то — собака. У неї нюх — дай, боже, кожному. А от ви скажіть, яким відчуттям — шостим чи сьомим — головбух Голованівського відділення Уляніської міжрайонної контори «Заготскотвідгодівля» В. К. Чорнобай допетрав, що він і його колега з відділення Держбанку, уже згадувана нами Майя Олександрівна Середа — одного поля ягоди? Це ж вам не те, що підсісти в автобусі до незнайомої молодички, відрекомендуватися «Мене звати Володимиром Карповичем», випитати її ім'я та по батькові, і — вважай! — знайомство відбулося. Маючи за душею такі гріхи, як у Чорнобая, треба кожну незнайому людину обминати десятою дорогою, не кажучи вже про головбуха відділення Держбанку, через руки якої проходить уся документація заготконтори. А що це була за документація, я вам розповім.

Пред'являючи Голованівському відділенню Держбанку окремі і зведені відомості на перерахування певних сум колгоспам і колгоспникам за здану худобу (гроші перераховувалися в ощадкасу на вкладників), Чорнобай вилучав треті екземпляри цих відомостей і заміняв їх підробленими копіями, які стверджували, ніби гроші заплачено господарствам не за бичків та свиней, а за різні послуги. А потім підробляв приймальні квитанції, складав відомості на одержання умовними здавачами живності грошей безпосередньо з каси заготконтори, розписувався проти кожного вигаданого прізвища і клав готівочку в кишеню. Щоправда, не всю, бо доводилося ділитися з касиром В. Л. Пасєкою. Але навіть якщо поділити двадцять три тисячі карбованців навпіл (а саме стільки привласнив цей дует), то все одно виходить немало.

От я й кажу, що варто було Майї Олександрівні Середі хоча б краєчком ока глянути на фінансові папери, які надходили із заготконтори, зіставити їх, і за Володимиром Карповичем — тільки б загуло. Але знайомство обійшлося без непорозумінь. І не М. О. Середа виводила на чисту воду В. К. Чорнобая, а В. К. Чорнобай передавав свій багатющий досвід М. О. Середі та її найближчим подругам. Гуртом застосували його на практиці. Щоправда, з поправкою на нові можливості. А поправка полягала в тому, що гроші тепер ішли в ощадкасу на рахунки родичів і знайомих, ті їх забирали і віддавали Середі, Калиновській або Прокопенко.

Компанія не гидувала й натурою. Користуючись тим, що і в багатьох працівників колгоспних бухгалтерій саме слово «банк» викликало, як і в мене, глибоку повагу, яка межувала з благоговінням, а працівники банку були поза підозрою, Середа і К° зібрали цілу колекцію завірених печатками бланків, дорученъ колгоспів імені Шевченка, імені Енгельса та інших. За цими дорученнями вони одержували тонни комбікормів, концентратів, зернових відходів. Словом, жили, як у бога за пазухою.

Тепер, звичайно, пазуха вельми і вельми довго може їм лише снитися. Але, все-таки, як же воно могло статися, що у відділенні банку стільки часу красувався такий букет?

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

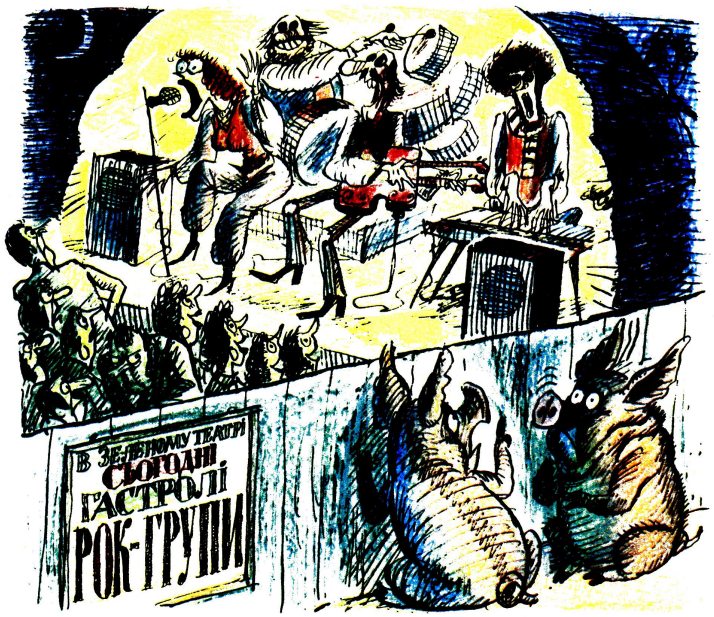

— Чуєш: здається, нашого брата ріжуть!..

ВИДАЛИВСЯ

ГУМОРЕСКА

Збір було призначено на восьму. Першою, за звичкою, з'явилась прибиральниця тьотя Дуся. Подивилась на годинника, похитала головою, зручно вмостилась на сходах під дверима і дістала з сумки недов'язаний светр.

Десь без чверті вісім підійшов Черевиченко. В одній руці він тримав спінінг, другу притягувала до землі авоська з пивом. За спиною височів рюкзак. За дві з половиною хвилини підбіг засапаний Рябчук. За ним водилася звичка постійно спізнюватись, і тьотя Дуся, відірвавши очі від в'язання, здивовано звела їх на Рябчука.

— Хіба я не спізнився? — розчаровано запитав той, ставлячи на асфальт важкий мангал.— Клятий годинник! І цього разу обдурив...

Без п'яти вісім майже всі були в зборі. Друкарка Зіночка, влаштувавшись поруч із тьотею Дусею, фарбувала вії, як це робила вона щоранку, бухгалтер Думний з обліковцем Степаненком закінчували п'яту бліц-партію в шахи, молодий спеціаліст Вітя тренькав на гітарі, інші чоловіки щось метикували, нишпорячи по кишенях.

Увага жінок була прикута до техніка Зої Власівни, що днями повернулась із турподорожі за кордон і в тридесятий раз ділилася враженнями від іноземних магазинів. Громадський активіст Крутишін бігав між усіма, з'ясовуючи наявність людей, продуктів, спортінвентаря тощо.

Рівно о восьмій, секунда в секунду, з'явився шеф, Василь Васильович, бадьоро помахуючи бадмінтонною ракеткою.

— Ну як, готові? — спитав, посміхаючись.— Всі на місці?

— Всі... Ні, Петренка ще нема...

Василь Васильович невдоволено скривався: він дуже не любив запізнень, коли стосувалось подібних заходів.

Було п'ять хвилин на дев'яту, коли підійшла машина і почали вантажитись.

— А он нарешті й Петренко! — вигукнув хтось радісно і тут-таки здивувався.— Овва, він що, з місяця впав?! Ні, ви тільки подивіться на нього!

Петренко, який завжди чимось виділявся, бадьоро крокував з вузликом і сапачкою, як і належить людині, що зібралася в колгосп з шефською допомогою.

Володимир ОВЧАРЕНКО.

м. Добропілля Донецької області.

Житіє святих і нечестивих

Малюнки С. Герасимчука та І. Новикова

— Зараз почнуться найстрашніші муки: будуть читати його твори!

— Чортів не вистачає, змушені грішників використовувати...

У РАЙгастрономі.

— У спецодязі не обслуговуємо!

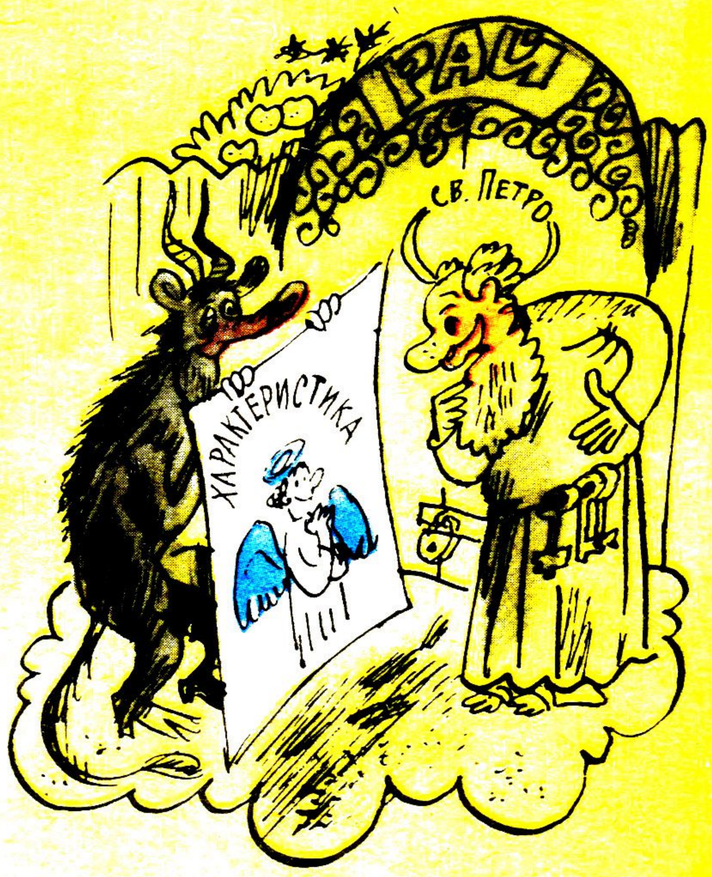

Без слів.

— Пощастило Сердюку: в один казан із начальством потрапив!..

— Що, голубчику,— усе ж таки втік від автоінспекції!

— Гоніть його з пекла! Усю смолу, ірод, висмоктав!..

Народні усмішки

ВСЕ ПЕРЕДБАЧЕНО

Мати до ледачої дочки:

— І що з тебе буде, коли вийдеш заміж? Та вас же кури загребуть!

Дочка:

— А ми курей не будемо тримати.

Повідомив М. РЕДЬКО.

м. Київ.

ВІН І ВОНА

— Милий! Ти будеш мене любити, як Ромео Джульєтту?

— А це хто такий?

— Ти що, не читав?

— Ні, не читав.

— А ти будеш мене ревнувати, як Отелло Дездемону?

— А це хто такий?

— Теж не читав?

— Ні, не читав.

— А що ж ти читав?

— «Муму» читав.

Повідомив І. ГОЛЯШ.

м. Львів.

ЩОБ БУЛО ОДНАКОВО

В одному приході піп і дяк любили після «трудів праведних» випити оковитої. Ото сидять вони в ризниці, піп наливає в чарки, причому дяку не доливає на палець, а собі ніби ненароком переливає через край, ще й приказує: «Ой!»

Дяк випив одну, другу чарку, а потім каже: «Батюшко, а ви і мені налийте до «ой!»

Повідомив М. ЗУБАРЧУК.

м. Фастів Київської області.

ЖМЕНЯ ДІРОК

— Що це ви робите, дядьку?

— Сітку в'яжу, хлопче.

— Навчіть і мене.

— Це дуже просто. Береш жменю дірок, зшиваєш, і маєш готову сітку.

Повідомив В. ПОЛУДЕНЬ.

смт Зачепилівка Харківської області.

РІДКІСНЕ ВЕЗІННЯ

Павло виграв у спортлото п'ять тисяч.

— Ну, а твоя жінка як до цього поставилась? — запитав його друг.

— О, від несподіванки оніміла!

— Батечку ти мій, скільки щастя відразу!

Повідомив Б. РАЇНА.

м. Чернігів.

Вісті того з світу

Не пощастило англійським мишам. Щоправда, не всім, а лише тим, що в місті Саутпорті (графство Ланкашір) окупували міський храм мистецтва — Квіткову залу. Спершу все було ніби гаразд: Квіткова зала гризунам сподобалася — сухо, затишно і, зважте,— культура! І вирішила мишва на постійно прописатися у храмі мистецтва. Чим тільки її звідти не витурювали, які мишоловки не розставляли, які отрути не підсовували — усе марно. Не на тих, як кажуть, напали!

Та ось одного чудового (але не для мишей) дня, коли миші не очікували ніякісінького лиха, в Квітковій залі відбувся концерт рок-групи. Від тієї музики, від того згуку бідолашні миші в паніці кинулись із облюбованого притулку світ за очі. На превелику радість любителів мистецтва перелякана і добре-таки травмована мишва в Квіткову залу більше не повернулася...

А втім, англійські миші ще й дешево відбулися. Американцеві Майклові Валденегро із міста Юджін (штат Орегон) дісталося значно більше. Не запідозрюючи ніякого лиха, він преспокійно забрів собі в таверну «Даффі». А там, як на біду його, та й рок-група виступала. «Гарячі удари» та група називалася. І ось вам результат: містер Валденегро майже позбувся слуху. Ясніше кажучи,— майже оглух. А скільки ж він там тієї музики слухав! Усього лише дві якихось мелодії!

Випадок із Майклом Валденегро — не поодинокий. Глухнуть од тієї музики цілими обоймами. А ця історія набула розголосу тільки тому, що потерпілий зажадав притягти до суду всіх, хто, на його думку, винен у нещасті — і саму рок-групу, і її фінансових босів, і господаря таверни заодно,— вимагаючи, щоб йому виплатили компенсацію за каліцтво.

Але й Майклу Валденегро теж іще, можна сказати б, пощастило. Бо, наприклад, п'ятнадцятирічний англієць Крістофер Хайрер із Вулвергемптона, піддавшись на одному такому концерті сучасній моді, так заповзявся у такт музиці головою трясти, що патологоанатом того ж дня констатував: занадто різкі рухи головою стали основною причиною його смерті...

Що ж, мистецтво, як відомо, вимагає жертв. Але в даному разі йдеться не про благородні жертви заради святого мистецтва, а про самі жертви доведеного до безглуздя мистецтва. Якщо не враховувати, звичайно, мишей.

В. ЧЕМЕРИС.

ЖЕРТВИ МИСТЕЦТВА

БУДНІ АМЕРИКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви останній!

— Ні, за мною ще дванадцять мільйонів!

Лисиччин мозок

Сардінська народна казка

Почув було морський цар, що лисиця наймудріша з усіх земних істот, і захотілося йому стати таким же розумним і кмітливим. Наказав цар великим хижим рибам негайно добути йому лисячий мозок.

Підданці миттю вирушили в путь. Іще здалеку вони нагледіли лисицю, що дрімала, вигріваючись на сонечку, й заходились різкими ударами хвостів збурювати воду. Рудохвоста, зацікавлена дивовижною поведінкою риб, здивувалася:

— Милі рибоньки, що ви тут робите біля самісінького берега?

— Чекаємо на тебе.

— На мене? — ошелешено пролепетала лисиця.— Нащо я вам?

— Хіба не чула — наш володар тяжко занедужав, і жити йому зосталося лічені години. От і вирішив він попрохати тебе стати спадкоємицею його трону. Твоя незвичайна мудрість і кмітливість здавна відома на землі та під водою. Отож не зволікай, уже сьогодні маєш стати повелителькою підводного царства.

— А як мені втрапити туди, до підводного замку? — нетерпляче вигукнула рудохвоста.

— Дуже просто, сідай мені на спину, й за годину будемо на місці,— запропонувала найбільша риба.— Житимеш у нас щасливо, їстимеш і питимеш, що тільки душа забажає, першуліпшу твою забаганку вмить виконають покірливі слуги.

Від тих слів у лисиці голова пішла обертом, і вона з радістю погодилась на пропозицію морського царя.

Коли ж вони одпливли далеко в море й гребені хвиль укрились загрозливими білосніжними баранцями, у рудохвостої зі страху похололо під серцем. Відчула вона щось недобре...

— Шановні риби,— почала вона затинаючись,— тепер я у вашій владі, розкрийте, коли ласка, що зі мною будуть чинити?

— Справді-бо, зараз можемо сказати їй щиру правду,— згодились риби. — Наш батечко цар прочув, що ти найкмітливіша істота в світі, й вирішив з'їсти твій мозок, аби й самому стати розумним та кмітливим.

Лисиця стрепенулась:

— Чого ж ви мені одразу не сказали? Якби я знала, що йдеться про мій мозок, то прихопила б його з собою.

— А хіба він не при тобі? — здивувалися риби.

— Звичайно, ні! — вигукнула рудохвоста.— У нас, лисиць, свої звичаї. Ми беремо мозок із собою лише у разі крайньої потреби, а здебільшого залишаємо його вдома. Якщо вам потрібен мій мозок, то негайно повертайте до берега. Я на хвилинку майну до нори, візьму мозок — він схований у найпотаємнішому куточку — й понесу як найкоштовніший дарунок вашому цареві. Гадаю, той мене винагородить як слід, та й вас за пильне старання не обмине царська ласка.

— Розумно кажеш,— погодились риби й негайно повернули до берега.

Лисиця скочила на прибережний пісок і заходилась од радості перекидатися через голову.

— Не марнуй часу! — підганяли риби.— Давай-но, хутчіш неси мозок і гайда в дорогу!

— Дурненькі,— засміялася рудохвоста хитрунка,— якби я не мала при собі мозку, то чи ж урятувалась би од вас та морського царя?

З італійської переклав Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

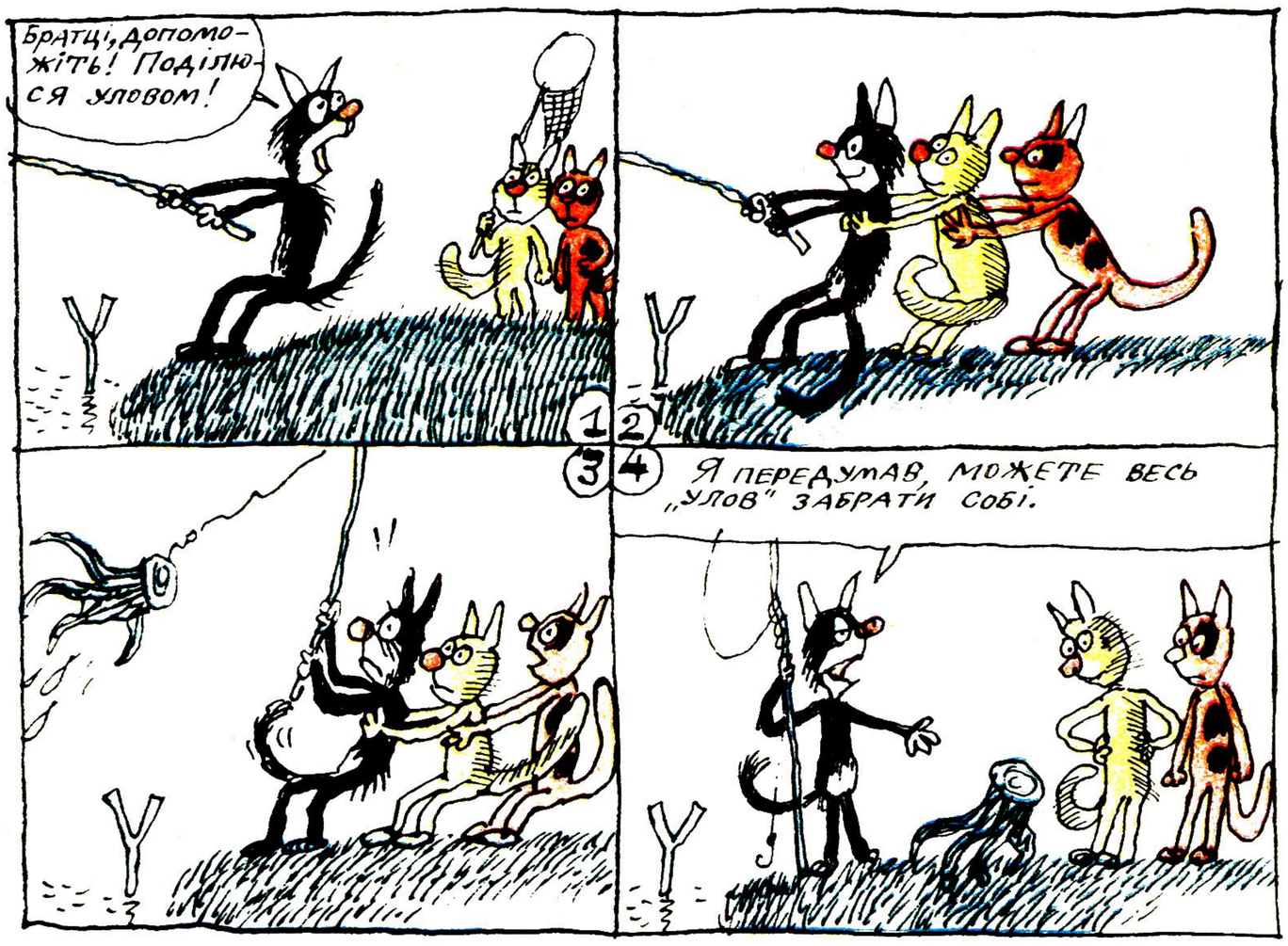

СУНИЦІ

На галявині синички
рвали ягоди-суничкі,
а шпаки у них питали:
— Де це жару ви набрали?..
— То не жар, а ягідки,—
пригощайтеся, шпаки!

Ті суничок скуштували —
і синичкам заспівали
дружним хором на сосні:
— Ох і ягоди смачні!..

Володимир КЛЕНЦ.

Повчальна пригода

Мал. А. Василенка

ІЗМАЇЛЬСЬКІ СЮРПРИЗИ

В Ізмаїл я приїхав, щоб довідатися, як налагоджено в місті побутове обслуговування населення. Чудові вулиці древнього міста не настроювали на критичний лад. Хотілося б, щоб було, скажімо, так: я виходжу з автобуса, і тут до мене із взуттєвої майстерні вискакує вусань у дерматиновому фартусі:

— Вам треба підбити каблук! — прикипає він очима до мого правого черевика.

— Не треба,— трохи розгублююся я.

— А мені здається, треба. Ану, підніміть праву ногу! — рішуче командує вусань. — О, я так і знав, каблук зітерся...

— Але цього майже не помітно...

— Помітно! Ще й як помітно! Швидко в майстерню. Ви не слідкуєте за своїм взуттям. Соромно, молодий чоловіче.

Присоромлений, я подамся до майстерні. Через хвилину на каблук любо буде глянути.

— Спасибі,— розчулено мовлю я.— Оце так обслуговування!

Та вусань швидко вискочить з майстерні і прискіпливо оглядатиме туфлі іншого перехожого.

Не встигну я пройти і сотню метрів, як з перукарні випурхне блондинка у білому халаті:

— Рекомендую вам підстригтися.

— Мені?! — здивуюся я.

— Вам. Ось тут підголити, там підкоротити. Прошу до залу. Зараз ви себе не впізнаєте.

— Оце сервіс! — тільки й скажу я, виходячи з перукарні.— А тим часом перукарка вже переконуватиме іншого чубаня.

Потім мене, можливо, мало не силоміць усадовлять в крісло фотомайстри, працівники хімчистки, помітивши на моїх штанях невеличку пляму, ліквідують її за лічені хвилини...

І я не втримаюся, щоб негайно не зайти до директора Ізмаїльського міського побуткомбінату Андрія Ілліча Урсана — висловити захоплення від такого сервісу.

...— А я не в захопленні від нашої роботи,— сумно зустрів мене директор, коли я зайшов до його кабінету.

— Це ж чому?

— Тому що ми вже другий рік не виконуємо плану. І, знаєте, нашої вини в цьому мало. Працівники хімчистки чотири місяці не мали розчинників. Тому і план виконали усього на 73 проценти. Два місяці фотомайстри не мали матеріалів для кольорового фото... І в цьому році, на жаль, справи з постачанням не поліпшилися. За три місяці ми не одержали з баз облпостачзбуту кольорової плівки і фотопаперу — жодного метра, кислотних фарбників — жодного кілограма, лісоматеріалів — жодного кубометра...

Словом, Андрій Ілліч зумів мене переконати, що навіть далекі від ста процентів показники — це справжній трудовий подвиг ізмаїльських побутовиків. І якби не оті, незалежні від них труднощі, місцевий сервіс давно був би зразковим.

Але при ближчому знайомстві з роботою комбінату моє переконання розтануло, як пломбір під червневим сонцем. Бо, виявилося, не тільки перебої у постачанні матеріалами заважають виконувати план.

Біля зачинених дверей приймального пункту взуттєвого цеху я зустрів жительку сусіднього містечка Килії — Євдокію Марківну Заярченко, яка чекала приймальницю.

— Давно чекаєте?

— Вже другу годину,— зітхнула жінка.— Хоча зараз ніби і не обідня перерва. Замовила тут чобітки.

Після довгих пошуків нарешті знайшли приймальницю Ганну Петрівну Ломаченко.

Євдокії Марківні, можна сказати, ще й пощастило. Бо частенько трапляється, що цілісінький день прочекаєш і навіть тіні потрібного тобі працівника служби сервісу не побачиш — одному раптом захотілося в робочий час посмажитися на пляжі, іншому — просто прогулятися набережною Дунаю... Минулого року побутовики зробили аж 564 такі «прогулянки».

Але Євдокії Марківні в цьому плані, повторюємо, пощастило. Не пощастило в іншому. Приміряла вона чобітки і розгубилася: один взула, другий — ніяк не може.

— Ви сильніше, сильніше тягніть,— радить приймальниця.

Та як не старалася Євдокія Марківна — взутися так і не змогла.

— Нічого страшного,— заспокоїв її директор міськпобуткомбінату А. І. Урсан, який теж спостерігав цю сценку.— Віддадуть ваші чобітки на розтяжку — і все буде в порядку.

Воно, справді, ніби нічого страшного тут і немає, але коли врахувати, що Євдокія Марківна — жінка пенсійного віку — вже п'ятий місяць їздить за кілька десятків кілометрів за своїми чобітками, то виникає запитання: чи наважиться вона ще раз скористатися послугами ізмаїльських побутовиків і чи не позначається ось таке, м'яко кажучи, байдуже ставлення до замовника на виконанні плану? Тим більше, що не тільки Є. М. Заярченко служба сервісу влаштувала подібні сюрпризи. Наприклад, подружжя Кардаш два місяці ходило за фотографіями у фотоательє № 3, Т. П. Корнілова місяць не могла забрати білизну з банно-прального комбінату, а Н. Д. Гулаган — туди її здати. А. І. Гетьман неякісно відремонтували взуття. В. Д. Рогозній погано випрали білизну. І так далі, і тому подібне.

— Справді, недоліки у нас є, і працювати є над чим,— погодився директор міськпобуткомбінату А. І. Урсан...

Нарешті Андрій Ілліч самокритично оцінив роботу комбінату. Але самої самокритики, видно, мало для того, щоб замовники місяцями не оббивали пороги побутових точок.

Одеська область. **М. ПРУДНИК.**

КОРОТКО КАЖУЧИ

● ***Висновки були такими глибокими, що до їх суті ніхто не міг добратися.***

● ***Плоди акселерації ростуть швидко, а визрівають повільно.***

● ***Крик моди спочатку хапає за душу, а потім вивертає кишені.***

● ***У вустах маститого автора істина звучить вагоміше.***

● ***У дзвінких фразах слів не чути.***

Микола ХОНІН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ХТО ЗА ЩО БЕРЕ ЗАРПЛАТУ

Вже з роботи? Ну, як на роботі?
Скільки чув і яких анекдотів?
Ні одного? Ти правду сказав?
А кросворд хоч один розв'язав?
Не до них нині, кажеш, було?
Певно, в вас обговорення йшло,
Як учора зіграло «Динамо»?
І цього не було? Рідна мамо!..

А-а, нарешті все ясно мені:
Влаштували ви з шахів турнір!
Як, і в шахи не грав? Та невже ж?
А за що ж ти зарплату береш?!

Іван ПАВЛІХА.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Г. Аділа (м. Баку, «Кірпі»)

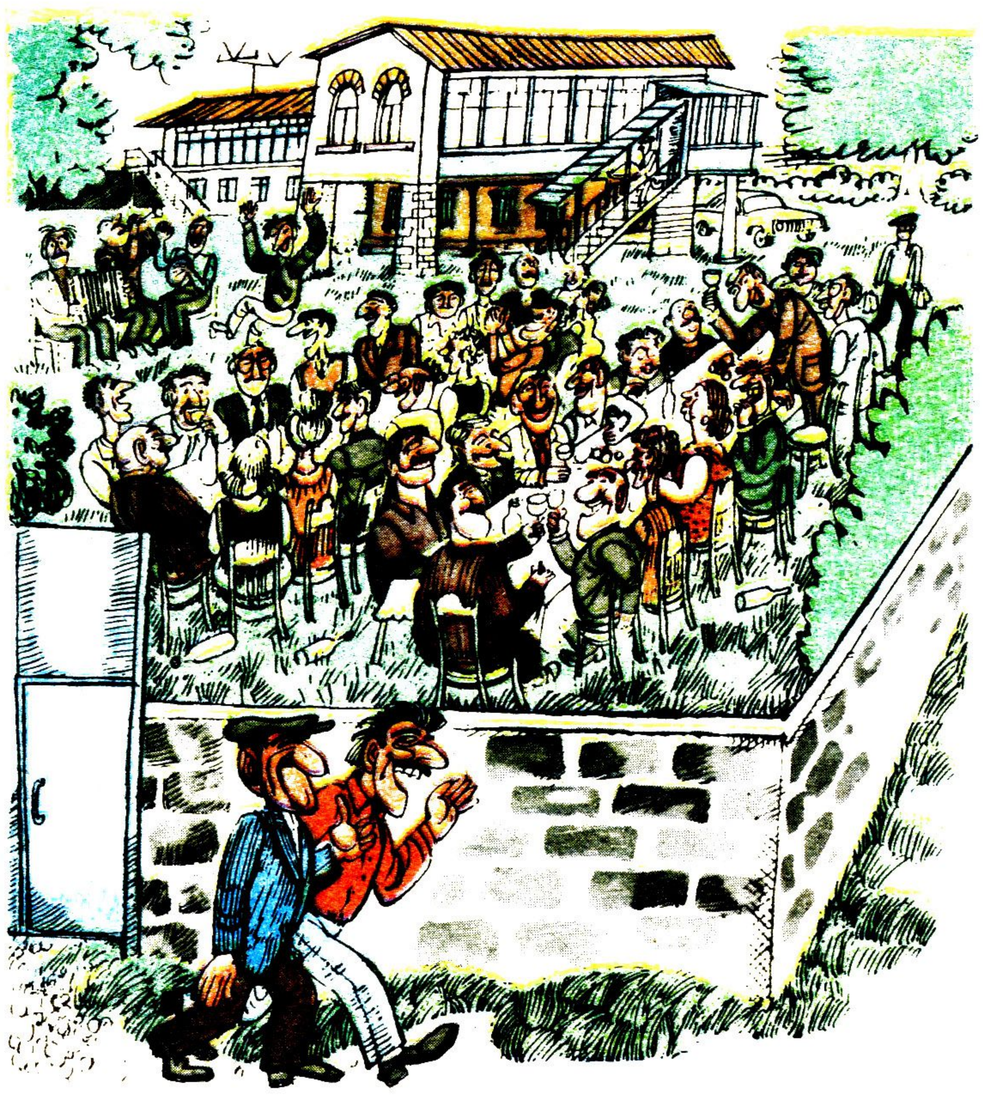

— Що, у сусіда весілля?
— Ні, вдало виплутався з ревізії.

Мал. А. Холікова (м. Ташкент, «Муштум»)

— Який посаг дасте за дочкою!

— Два продовольчі склади і один склад килимів.

Мал. О. Альошичева (м. Мінськ, «Вожик»)

Без слів.

Мал. Д. Ботнару (м. Кишинів, «Кіперуш»)

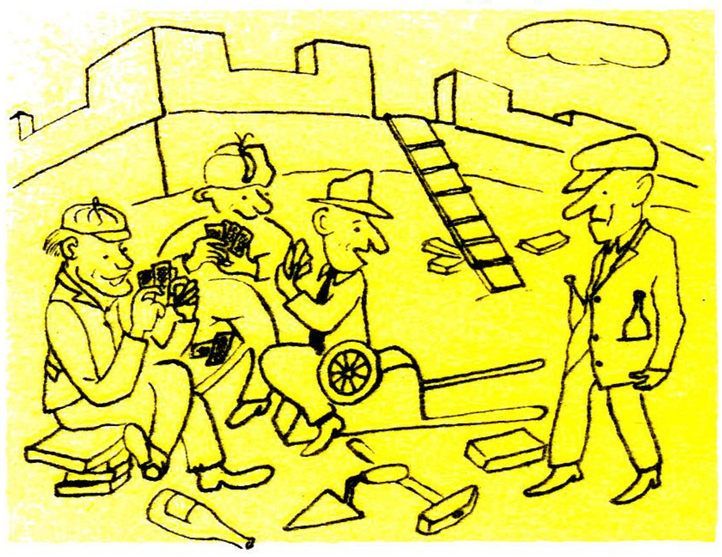

— Знову запізнився! Що ж, роздаватимеш карти сім разів підряд.

Мал. А. Андреєва (м. Уфа, «Хенек»)

Організатори культурного дозвілля.

Дайте перче!

Ми чули, що Ямпільський район електромереж вирішив створити оперативну групу, члени якої чергуватимуть у с. Качківці біля кожної похилої високовольтної опори і попереджуватимуть перехожих про небезпеку, а також оперативно пояснюватимуть мешканцям села: чому в їхніх оселях раптом зникло світло. Хоча нам здається, що легше було б всього-на-всього відремонтувати електролінію.

МЕШКАНЦІ СЕЛА КАЧКІВКА.

Вінницька область.

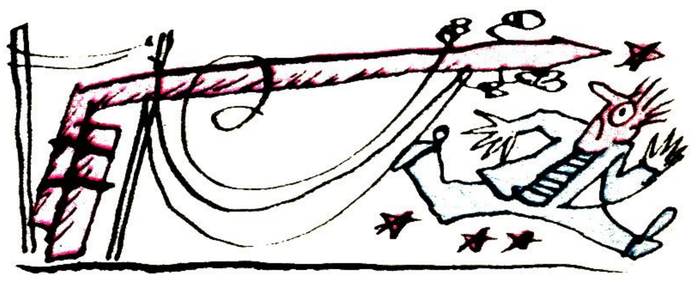

Чи випадало тобі їхати коли-небудь залізницею від Києва до станції Тетерів? Мабуть, ні, бо інакше і ти не змовчав би. Що ж, розповім, які краєвиди відкриваються з вікна поїзда. Уже неподалік від перону станції Тетерів — склад скловиробів. Тут, крім посуду, «зберігаються» різні сипучі матеріали — в мішках і навалом: усе розкидане, затоптане в багнюку. Далі починається територія Пісківського склотарного заводу: неоковирні сараї, купи мотлоху й сміття біля залізничної колії. Така ж картина і на території самого заводу: купи потрощеної тари та ящиків, приміщення цехів чорні, не побілені.

Ще далі, між станцією Ворзель та платформою Склозаводська, біля самої дороги знаходиться міське звалище сміття, яке тягнеться на сотні метрів. Крім цього, на деяких станціях розташовані лісоторговельні склади, де естетика та порядок також не на висоті. А між іншим, цією дорогою проїздить багато гостей нашого Києва. Уявляєш, яке в них виникає перше враження?

М. ДУХНИЧ.

Київська область.

●

Погодься, що трапляються люди нетерплячі: ледь що трохи не по-їхньому — відразу скаржаться. Приміром, у невеликому населеному пункті якихось там рік-два не працює баня. То хіба треба так відразу ганьбити своє село на всю Україну?

Ось чому, пишучи цього листа, я проймаюся гордістю за своїх кільканадцять тисяч земляків (саме стільки жителів у Жашкові), які своєю витримкою заслужили, щоб ти, Перче, поставив їх за взірець. Вже років із шість як через аварійний стан новозбудованого приміщення банно-прального комбінату його закрили. Мешканці міста влітку купаються у ставку, а в інші пори року їздять по навколишніх селах чи паряться у бані цукрозаводу. Але більшість миється вдома у ночвах. І не скаржаться, бережуть честь свого міста.

П. САВЧЕНКО.

м. Жашків
Черкаської області.

Літературні пародії

ВІДКРИТТЯ

Не помітили хлопці ранку —
В сонце саме заоралися.

П. ШАПОВАЛЕНКО.
«БОРОЗНА»,
зб. «ЗДРАСТУЙ, ЛАСТІВКО!»

Стою, вслухаюсь: гуркоти полями,
Вдивляюся: — не марення, не сон це...
На сонці — достеменно темні плями:
Це ж хлопці заоралися у сонце.

Володимир ПІГОЛЬ.

●

СТЕПОВА ПРИВІЛЬ

За що люблю тебе, мій степе,
Твою гарячу оболонь?
Чи не за те, що крихти неба
Поклав ти на шорстку долонь.

Леонід КУЛІШ.
Вірш «ЗІЗНАННЯ».

Потилиць чухаю від рання,
Відклавши безліч різних справ.
Широкі гони — воль безкрайня —
Мою розбурхують уяв.

Всю душ роз'ятрив степ у мене,
Мов хвиль, до обрію — ковил,
І я пишу про це натхненно,
Перо вмокаючи в чорнил.

Анатолій БОРТНЯК.

●

ЗАМУЗИЧЕНА МУЗА

Грім весняний гримить серед піль,
Ніби грає на фортепіано.
Знаю я, що то грає сам бог...
Акорди днів, ночей півтони темні...
Мелодії допоки ще таємні
В гармонію формує далина.
Звучить соната...
Всі дні і ночі — клавіші рояля,
На них сонату тиші грає час.

Михайло СІРЕНКО.
«МУЗИКА», «ЗИМОВА СОНАТА».

Так! Дні і ночі — клавіші рояля,
Світанки — струни, вечори — педалі.
То піаніссімо мелодії, то форте:
Маестро бог видобува акорди
На фортеп'яно у небеснім залі,
Шле нам сонати, фуги і так далі.
А я оті акорди на ходу
Підхоплюю, в поезію веду
І з повним правом можу вимагати
За кожен вірш АКОРДНОЇ оплати.

Валентин ЛАГОДА.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

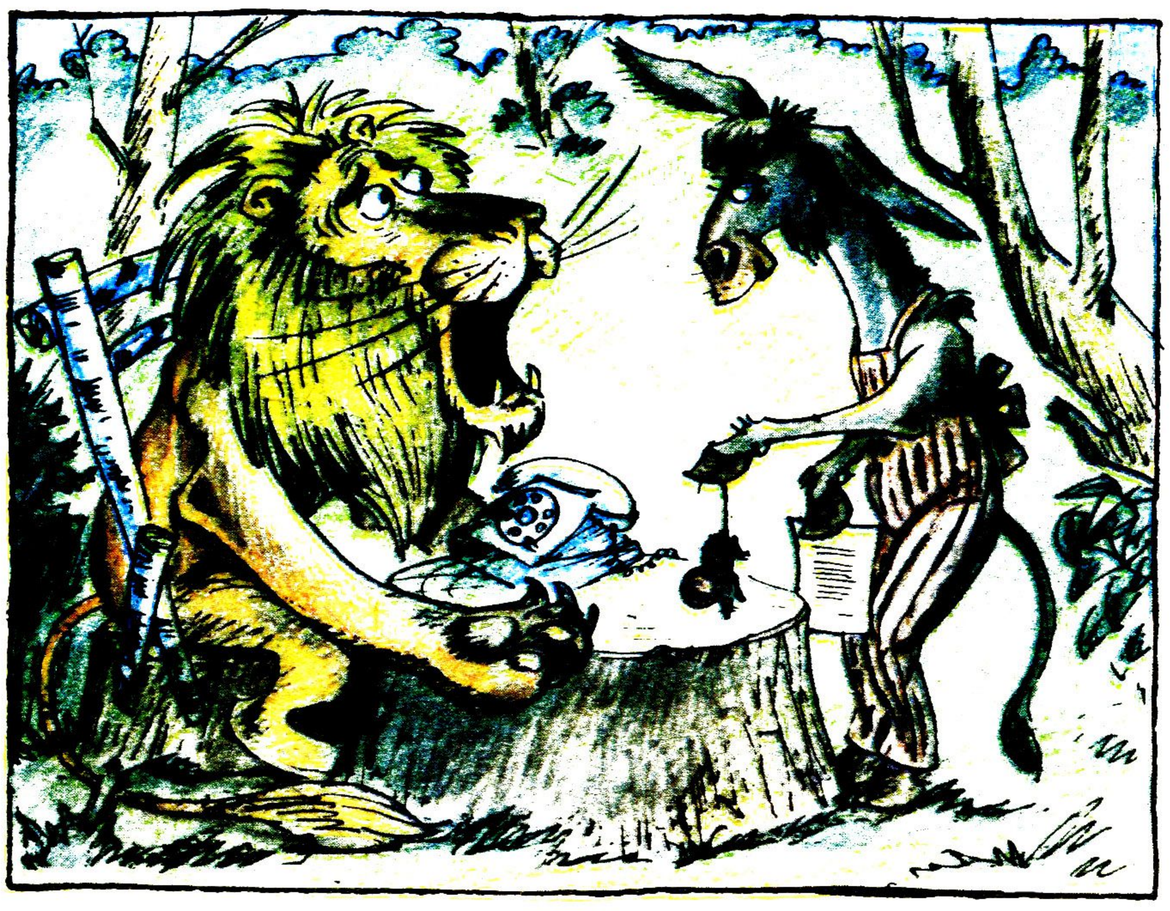

— Ти що, ослисько, знущаєшся!! Даєш на лапу як паршивому кошеняті!!

Страшне перо не в гусака...

«АКТ
складений з трьох чоловік, які склали акт на списання непридатного інвентаря для користування в їдальні
а саме:
1. Друшляк — по-скільки має діри,
2. Стакани — побилися, а каструлі — течуть».

Надіслала О. ПРИЙМИЧ.

«Часто в літній період значна територія саду, який являється пасовищем радгоспу, зайнято віддихаючими і іншим транспортом».

(З доповіді).

«Ранком, коли колгоспники приходять на роботу, біля ферми на щитові вже висять виробіток і зароблені вчора гроші».

(З доповіді).

Надіслав М. МЕЛЬНИК.

«Коли заходиш у продуктивний магазин, в очі кидаються банки з консервіруваними огірками й помідорами».

(З листа до редакції).

«О. П. Бородін з раннього дитинства виявив музичні здібності до хімії і музики... Згодом він вступає до гімназії, яку блискавично закінчив».

(З учнівського твору).

Надіслав О. ПЕРЕДЕРІЙ.

«1200 голів ВРХ уже комплексно механізовано».

(Із тексту виступу на профконференції).

Надіслав В. БОДАСЮК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Благодійники з Біологічної» — так називався фейлетон («Перець» № 4), в якому розповідалося про те, як керівники Харківського деревообробного комбінату виробничого об'єднання «Харківзалізобетон» щедро пускали лісоматеріали не за призначенням.

Секретар Харківського міськкому Компартії України тов. Лукашенко повідомив редакції, що міськком розглянув факти, наведені у фейлетоні. За порушення державної дисципліни на директора ДОКу Морозова Ю. А., головного інженера Коваля С. Б. та заступника директора Пустовойченка А. І. накладено партійні стягнення. Наказом республіканського об'єднання «Укрпромзалізобетон» за допущені порушення Морозову Ю. А. та головному бухгалтеру ДОКу Щербаку В. М. оголошено суворі догани, їх попереджено, що в разі повторення подібних порушень вони будуть звільнені з посад.

◆ Про вкрай поганий стан шляху від райцентру Летичів до села Лозни повідомлялося у замітці «Дорога спогадів» (№ 7 журналу).

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Хмельницької облради Є. Я. Гусельников, нині згадана дорога знаходиться в доброму проїжджому стані.

◆ Чотири роки тому державна комісія прийняла в експлуатацію будинок № 38, що по вулиці генерала Бочарова у місті Одесі, а підсилювача колективної антени досі немає, і мешканці можуть дивитися лише одну телепрограму. Про це йшлося у листі, надрукованому у № 7 журналу.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Одеської міськради К. М. Красников повідомив, що у вказаному будинкові вже встановлено телепідсилювач і жителі тепер мають змогу дивитися усі телепрограми.

◆ До редакції надійшов лист з селища Томашгород (Ровенщина), в якому молодь скаржилася на те, що місцевий клуб обдертий, погано обладнаний, не вистачає навіть стільців.

Голова виконкому Рокитнівського райвиконкому В. А. Ткачук повідомив редакції, що при перевірці листа факти підтвердились. Тепер клуб відремонтовано, закуплено необхідну кількість стільців.

◆ Жителі вулиці Крупської у місці Пологи (Запорізька обл.) надіслали редакції листа, в якому повідомили про те, що у них розпочали ремонт електролінії, а потім роботи чомусь припинилися, і в домівках немає світла.

Після втручання в цю справу Перця перший заступник голови виконкому Пологівської райради В. М. Садовий повідомив, що реконструкцію електролінії повністю завершено. Електроенергія в будинки мешканців вулиці подається безперебійно. А на вулиці встановлено світильники.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (1154) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 18.07.83. Підписано до друку 08.08.83. БФ 15484. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 03760.

© Журнал «Перець» 1983 р.
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47. Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

МАЛЬБРУК В ПОХІД ЗІБРАВСЯ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Поглянуть — фу ти, ну ти,
сміливець хоч куди!
Та всяке може бути...
Щоб не стряслось біди,
порадили б герою
історію повчить
і трохи головою
при цьому поварить:
Про те, що вже бували
подібні вояки
і де позалишали
вони свої кістки!